

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **JUDr. A. H.**, advokátka, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zastoupena JUDr. Janem Sykou, se sídlem Praha 1, Školská 1736/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 13.11.2012, sp. zn. K 15/2009,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 21.11.2011, sp. zn. K 15/2009, jímž jí bylo uloženo kárné opatření podle § 32 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění rozhodném (dále jen „zákon o advokacii“) pokuta ve výši 25.000,-Kč, neboť se dopustila kárného provinění tím, že poté, co dne 14.9.2006 uzavřela s A.H. (dále jen „klientka“) smlouvu o poskytování právních služeb, jejímž předmětem bylo zastupování klientky ve věci rozvodu manželství, úpravy práv a povinností k nezletilému dítěti a ve věci uzavření dohody o vypořádání SJM a jako podklad pro zastupování převzala od klientky doklady vztahující se k jednotlivým věcem, a poté, co jí klientka dopisem ze dne 19.6.2007 odvolala plnou moc a současně ji požádala o vydání dokladů ve všech jejích věcech, na tuto žádost reagovala dopisem ze dne 25.6.2007, kterým odmítla klientce doklady vydat, dokud jí klientka neuhradí nedoplatek na odměně za poskytnuté právní služby, přičemž doklady vztahující se k věci rozvodu manželství a vypořádání SJM zaslala novému právnímu zástupci klientky dopisem ze dne 23.7.2007 a

doklady vztahující se k věci úpravy poměrů k nezletilému dítěti předala klientce až dne 24.9.2008, tedy nechránila práva a oprávněné zájmy klienta a neřídila se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednala čestně a svědomitě, při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a povinnost při ukončení poskytování právní služby klientovi nebo jeho zástupci na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil nebo které z projednání věci vznikly, přičemž splnění této povinnosti nesmí být podmínováno zaplacením požadované odměny nebo výloh, čímž porušila § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 Pravidel profesionální etiky. Rovněž jí byla uložena povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,-Kč.

Žalobkyně v žalobě namítala, že kárné řízení bylo zahájeno v rozporu s § 33 odst. 1, § 46 odst. 3 zákona o advokacii, neboť kárná žaloba ze dne 16.2.2009, č.j. 1089/2008 nebyla podepsána kárným žalobcem, tj. předsedou kontrolní rady žalovaného.

Dále namítala porušení § 46 odst. 3 advokátního zákona, neboť na ústním jednání dne 21.11.2011 nebyl přítomen kárný žalobce, nýbrž místo něj JUDr. I. S., které kárný žalobce udělil dne 18.11.2011 plnou moc k zastupování. S plnou mocí JUDr. S. se žalobkyně nemohla seznámit.

Nesouhlasila s právním posouzením věci, neboť se vytýkaného jednání nedopustila. V této souvislosti odkázala na své vyjádření ze dne 27.4.2009 sp. zn. 114/Ha/09, na obsah protokolu z jednání kárného senátu ze dne 21.11.2011 a na odvolání ze dne 7.2.2012 sp. zn. 023/Ha/12.

Odmítla žalobou napadeným rozhodnutím uloženou pokutu jako neadekvátní s ohledem na stav věci a vzhledem k závažnosti provinění u jiných kárně obviněných např. pod č.j. K 155/2008, K 5/2011, K 17/2009 atd.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost vrátit jí částku ve výši 28.000,- do tří dnů od právní moci rozhodnutí a rovněž tak povinnost uhradit jí náhradu nákladů v řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla žalobkyní uplatněné námitky, neboť kárné řízení bylo zahájeno kárnou žalobou podepsanou místopředsedou kontrolní rady České advokátní komory, což umožňuje § 15 odst. 2 usnesení sněmu č. 3/1999 Věstníku ze dne 8.11.1999, kterým byl schválen Organizační řád ČAK. Dále vysvětlila, že JUDr. I. S. zastupovala předsedu kontrolní rady ČAK, v souladu s čl. 18 odst. 1, 2 Organizačního řádu ČAK, na základě řádné plné moci, která je založena na list č. 49 kárného spisu.

Žalovaná trvala na tom, že žalobkyně se kárného provinění uvedeného v žalobou napadeném rozhodnutí dopustila a plně odkázala na odůvodnění svých rozhodnutí a na kárný spis.

Nesouhlasila s námitkou nepřiměřené výše uložené pokuty, neboť ta byla uložena v 1/32 zákonné sazby, tj. při samé dolní hranici.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla a poukázala na nepřipustnou část žalobního petitu, v němž žalobkyně požaduje, aby soud rozhodl výrokem na plnění.

Žalobkyně v replice ze dne 24.7.2013 stručně zopakovala žalobní body a upřesnila, že na kárné žalobě je v rozporu s § 15 odst. 2 usnesení sněmu č. 3/1999 Věstníku pod jménem předsedy kontrolní komise ČAK nečitelný podpis, opatřený razítkem předsedy kontrolní rady.

V souladu s § 51 odst. 1 s.r.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci se ve stanovené lhůtě k výše uvedenému postupu soudu nevyjádřili.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobkyně zastupovala klientku ode dne 14.9.2006 do dne 19.6.2007. Ve výpovědi plné moci klientka požádala žalobkyni o předložení vyúčtování zastupování a předání podkladů v projednávaných a ukončených věcech, což vyplývá z plné moci ze dne 14.9.2006 a z výpovědi plné moci ze dne 19.6.2007.

Z dopisu ze dne 25.6.2007 vyplývá, že žalobkyně klientce sdělila, že výpověď plné moci považuje za čistě účelovou s cílem nesplnit finanční závazky vůči ní. K žádosti klientky ze dne 19.6.2007 o předání podkladů v projednávaných či ukončených věcech žalobkyně výslovně uvedla: „*Pokud své závazky nesplníte, využijí svého práva a do doby Vašeho plnění nebudu plnit, i když jsem připravena.*“.

Z předávacího protokolu sepsaného dne 16.7.2007, s datem převzetí dne 24.9.2008, vyplývá, že žalobkyně klientce vydala dne 24.9.2008 poslední tři listiny v opatrovnické věci.

Kárná žaloba ze dne 16.2.2009 sp.zn. 1089/2008 ve věci žalobkyně byla podepsána tak, že v zápatí žaloby bylo uvedeno tiskacími písmeny „JUDr. J. M., předseda kontrolní rady ČAK“ a níže byl připojen nečitelný ručně psaný podpis s dodatkem „v.z.“.

V protokole o jednání kárného senátu ve věci žalobkyně pod sp. zn. K 15/09 bylo zaznamenáno ústní jednání konané dne 21.11.2011. Z protokolu vyplývá, že se jednání účastnili: žalobkyně, JUDr. S. R., předsedkyně senátu, dva členové senátu a JUDr. I. S. za kárného žalobce dle plné moci ze dne 18.11.2011.

Ze zmocnění ze dne 18.11.2011 vyplývá, že předseda Kontrolní rady ČAK JUDr. J. M. pověřil dle článku 18 odst. 1, 2 organizačního řádu ČAK člena kontrolní rady JUDr. S., aby vystupovala jako kárný žalobce ve věci kárně obviněné žalobkyně pod sp. zn. K 15/2009.

Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 21.11.2011 o kárném provinění žalobkyně. Rozhodnutí odůvodnil tak, že z obsahu korespondence mezi žalobkyní a klientkou zjistil, že žalobkyně po skončení právního zastoupení nepředala klientce spisovou dokumentaci, kterou získala v jejím zastoupení, dále žalobkyně k žádosti klientky odmítla spisový materiál vydat. Konkrétně poukázal na dopis žalobkyně ze dne 25.6.2007, z něž dovodil, že žalobkyně se domáhala úhrady odměny od klientky, což podmínila splněním své povinnosti, tj. vydáním spisového materiálu. Nesouhlasil s obranou žalobkyně, že z výše uvedeného dopisu nelze učinit tento závěr, neboť dopis se týkal pouze jejího zúčtovacího vztahu s klientkou. Správní orgán I. stupně uvedl, že klientka se opakovaně dožadovala vydání svého spisového materiálu, který potřebovala pro další vedení svých sporů. Přičemž spisový materiál, který potřebovala k řízení v opatrovnické věci, jí byl žalobkyní předán až

dne 24.9.2008. Tyto listiny byly zásadní pro dané řízení a náležely klientce jakožto účastníku řízení. Tudíž bylo povinností žalobkyně je klientce vydat. Správní orgán I. stupně přičetl žalobkyni k tíži, že se o doručení předmětných listin na adresu klientky nepokusila. Dospěl k závěru, že žalobkyně tím, že podmiňovala vydání spisového materiálu klientce zaplacením své pohledávky, která navíc v té době nebyla ani vyčíslena a specifikována, preferovala své vlastní zájmy před zájmy klientky. V tomto jednání spatřoval porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s článkem 6 odst. 1 pravidel. Při úvaze o formě kárného opatření a výši pokuty přihlédl ve prospěch žalobkyně k její dosavadní bezúhonnosti. Na druhé straně k její tíži hodnotil závažnost skutku a délku trvání jejího protiprávního chování. S ohledem na značnou intenzitu protiprávního jednání žalobkyně při výkonu advokacie jí uložil jako přiměřenou pokutu ve výši 25.000,-Kč.

Žalobkyně dne 7.2.2012 podala proti správnímu rozhodnutí I. stupně odvolání, neboť nesouhlasila s právním posouzením věci. Namítala, že dopisem ze dne 25.6.2007 pouze chtěla vyřešit zúčtovací vztah mezi ní a klientkou, která jí dlužila za zastupování v opatrovnické věci. Tato tvrzení prokazovala tím, že se klientka, po předchozí telefonické domluvě dne 3. července 2007, nedostavila k žalobkyni pro převzetí listin a přestala komunikovat. Proto žalobkyně vyhotovila předávací protokol dne 16.7.2007 a novému advokátovi klientky zaslala podstatné listiny týkající se neukončených věcí, v příloze k dopisu ze dne 23.7.2007. Zdůraznila, že chránila zájmy klientky a neprosazovala své zájmy nad zájmy klientky. Kárné řízení označila za zmatečné a vedené v rozporu se zákonem č. 317/2009 Sb., zejména s § 46 odst. 3.

O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaná v odůvodnění nepřisvědčila námitce žalobkyně ohledně dopisu ze dne 25.6.2007, neboť z jeho obsahu dovodila, že se jím žalobkyně po klientce domáhala úhrady své odměny. Přičemž vydání spisového materiálu klientce podminila prvotní úhradou dluhu klientkou. Žalovaná připustila, že dne 23.7.2007 žalobkyně klientce vydala část listin ve věci rozvodu a vypořádání SMJ. Avšak až dne 24.9.2008 žalobkyně klientce vydala zbylé listiny. Žalovaná konstatovala, že je nepřipustné, aby žalobkyně podmiňovala vydání spisového materiálu zaplacením svého údajného dluhu klientkou, když součástí advokátního spisu byly listiny zásadní povahy a obsahu jako např. rozsudek, psychologický nálezký a soudní znalecký posudek, které náležely klientce. Přestože žalobkyně v dopise ze dne 15.9.2008 uvedla, že listiny vztahující se k opatrovnickému řízení má již přes rok nachystány k vydání, byly klientce předány až dne 23.7.2007. K námitkám žalobkyně, že kárné řízení považuje za zmatečné a v rozporu se zákonem č. 317/2009 Sb., uvedla, že jsou ryze obecné. Přičemž § 46 odst. 3 zákona č. 317/2009 Sb., upravuje volbu členů kontrolní rady, což nemá souvislost s projednávanou věcí, přesto konstatovala, že v procesním postupu kárného řízení nespátřuje žádná pochybení. Nesouhlasila ani s námitkou, že zahájení kárného řízení je v rozporu s § 62 odst. 2 zákona č. 317/2009 Sb. Poukázala na to, že zřejmě žalobkyně měla na mysli zákon č. 85/1996 Sb. o advokacii ve znění rozhodném, avšak § 62 odst. 2 tohoto zákona je přechodným ustanovením vztahující se pouze na skutky přede dnem účinnosti zákona, tj. před 1.7.1996. Závěrem konstatovala, že dospěla k názoru, že kárné řízení nebylo zahájeno v rozporu se zákonem. Dále uvedla, že kárný senát posoudil jednání žalobkyně po právní stránce správně při zachování procesních pravidel. Vyvodil rovněž správné právní závěry ohledně zvoleného kárného opatření, s nimiž se žalovaná plně ztotožnila. K uloženému kárnému opatření konstatovala, že se s ním kárný senát vypořádal v souladu s § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996 Sb., a žalovaná se s výší i zdůvodněním pokuty ztotožnila.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 32 písm. c) zákona o advokacii advokátovi lze za kárné provinění uložit některé z těchto kárných opatření: c) pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle § 33 odst. 1 věta první zákona o advokacii o tom, zda se advokát nebo advokátní koncipient dopustil kárného provinění, a o uložení kárného opatření rozhoduje v kárném řízení zahájeném na základě kárné žaloby podané kárným žalobcem (§ 46 odst. 3 a § 51 odst. 2) tříčlenný kárný senát složený ze členů kárné komise Komory.

Podle § 46 odst. 3 zákona o advokacii kontrolní rada volí ze svých členů a odvolává předsedu kontrolní rady, a stanoví-li tak organizační řád, i místopředsedy kontrolní rady. Předseda kontrolní rady je oprávněn vystupovat v kárném řízení podle tohoto zákona jako kárný žalobce.

Podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád, ve znění rozhodném, (dále jen „advokátní kárný řád“) úkony v kárném řízení a v řízení o povolení obnovy kárného řízení mimo jednání činí předseda kárného senátu a v řízení o odvolání předseda odvolacího senátu; předseda senátu může pověřit provedením těchto úkonů jiného člena senátu. O provedení úkonu se pořídí záznam.

Podle čl. 18 odst. 2 usnesení č. 3/1999 Sněmu České advokátní komory, kterým se schvaluje organizační řád České advokátní komory uveřejněný v č. 4/1999 Věstníku České advokátní komory (dále jen „organizační řád ČAK“) V kárném řízení může předsedu kontrolní rady jako kárného žalobce zastoupit kterýkoliv člen kontrolní rady, který k tomu byl předsedou kontrolní rady písemně zmocněn; ustanovení čl. 15 odst. 2 tím není dotčeno.

Podle čl. 15 odst. 2 organizačního řádu ČAK místopředsedové kontrolní rady zastupují předsedu kontrolní rady způsobem určeným kontrolní radou, nemůže-li předseda kontrolní rady svoji funkci, byť i jen dočasně, vykonávat.

Žalobkyně nejprve namítala, že kárné řízení bylo zahájeno v rozporu s § 33 odst. 1, § 46 odst. 3 zákona o advokacii, neboť kárná žaloba nebyla řádně podepsána kárným žalobcem, tj. předsedou kontrolní rady žalované. Soud poukazuje na to, že tato námitka byla žalobkyní uplatněna až v žalobě, žalovaný se tak s ní nemohl vypořádat v žalobou napadeném rozhodnutí.

Soud přisvědčuje žalobkyni, že kárná žaloba byla vlastnoručně podepsána nečitelným podpisem s dodatkem „v.z.“. Soud proto dne 11.8.2016 vyzval žalovanou k objasnění sporných náležitostí tohoto podpisu. Žalovaná podáními ze dne 10.8.2016 a 17.8.2016 vysvětlila, že kárná žaloba byla podepsána v zastoupení kárného žalobce místopředsedou kontrolní rady JUDr. F. H., který funkci místopředsedy vykonává od 21.5.2005 až dosud. Rovněž soudu doložila podpisový vzor JUDr. F. H., z nějž soud zjistil, že se vlastnoruční

podpisy na podpisovém vzoru a na kárné žalobě shodují. Žalobkyně se k výše uvedeným podáním vyjádřila dne 5.9.2016 tak, že jimi má svou žalobní námitku nesprávného podpisu kárné žaloby prokázánu.

V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2015 č.j. 10 As 1/2014 – 187, v němž bylo uvedeno: „*Nebylo též zjištěno, že by v souvislosti s podpisem rozhodnutí žalované došlo k nezákonnosti a jakémukoli zkrácení práv stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 As 55/2007 – 92). Ostatně i prvorepublikový Nejvyšší správní soud se k problematice vyjadřoval tak, že [n]edostatek podpisu a razítka na úředním vyřízení není vadou podstatnou, nezavdává-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti, a nebyla-li strana ani jinak vadou tou ve své obhajobě zkrácena. (srov. Boh. 3110/24). Dále např. uváděl, že „[n]ení-li pochybnosti o tom, že vyřízení dané straně je rozhodnutím toho kterého úřadu, není vadou, že není podepsáno přednostou úřadu, nýbrž jiným funkcionářem tohoto úřadu, třebaš i úředníkem smluvním“ (srov. Boh. 6297/27, 9772/32). Na základě těchto skutečností a citovaných vnitřních předpisů (s výjimkou Podpisového řádu SVS ze dne 12. 3. 2012, čj. SVS/326/2012-ÚVS, který skutečně nabyl účinnosti až 15. 3. 2012, ale k ověření zde uvedených závěrů ho nebylo třeba) a z dalších listin předložených žalovanou (jmenovací listina, Podpisové vzory) je dle zdejšího soudu zřejmé, že originál rozhodnutí žalované založený ve správním spisu podepsal I. náměstek ústředního ředitele žalované. Nejvyšší správní soud tedy nemá pochyb o tom, že se jednalo o oprávněnou úřední osobu k podpisu originálu rozhodnutí žalované ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu a rozhodnutí žalované proto nepovažuje v tomto aspektu za nezákonné či nicotné. Zdejší soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, podle které měla žalovaná povinnost prokázat nepřítomnost ústředního ředitele v době podpisu rozhodnutí, pokud měl jeho podpis nahradit někdo jiný. Takový požadavek zákon nestanoví, pro správní orgány by tato praxe byla nerealizovatelná. Činnost správního orgánu musí být plynulá a efektivní, pro její zajištění je funkční zastupování vedoucích pracovníků při jejich nepřítomnosti nezbytné.“*

Soud námitku žalobkyně spočívající v neoprávněném podpisu kárné žaloby nesdílí. Z textu kárné žaloby jednoznačně vyplývá, že byla podána jménem kárného žalobce, pouze byla opatřena vlastnoručním podpisem místopředsedy kontrolní komise s připojením dodatku „v.z.“. Z dodatku je zřejmé, že podepisující místopředseda kontrolní komise tak činil v zastoupení předsedy kontrolní komise, tj. kárného žalobce, což umožňuje čl. 15 odst. 2 organizačního řádu ČAK. Zároveň je tento postup v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivity výkonu správních orgánů, když s ohledem na zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro podávání kárných žalob dle § 33 odst. 2 zákona o advokacii, nelze vyžadovat podepsání každé kárné žaloby kárným žalobcem osobně. Navíc soud nezjistil a žalobkyně to ani netvrdila, že by zvolený způsob podepisování v zastoupení kárného žalobce měl za následek jakékoli zkrácení práv žalobkyně, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. jeho soulad s hmotným právem.

Žalobkyně dále namítala porušení § 46 odst. 3 advokátního zákona pro nepřítomnost kárného žalobce na ústním jednání kárného senátu dne 21.11.2011. Soud opět upozorňuje, že žalobkyně tuto námitku uplatnila poprvé až v žalobě. S ohledem na § 16 odst. 1 advokátního kárného řádu ve spojení s čl. 18 odst. 2 organizačního řádu ČAK má soud tuto námitku za nedůvodnou, neboť kárný žalobce byl na prvním jednání kárného senátu dne 21.11.2011 přítomen v zastoupení JUDr. I. S. JUDr. S. totiž za tímto účelem udělil dne 18.11.2011 písemné zmocnění. Tvzení žalobkyně, že se s plnou mocí pro JUDr. S. nemohla seznámit,

má soud za ryze účelové, neboť předmětné zmocnění je součástí spisového materiálu a z protokolu o jednání kárného senátu ani nevyplývá, že by se žalobkyně dožadovala předložení této listiny k nahlédnutí. Soud ani v tomto případě nezjistil a žalobkyně to opět ani netvrdila, že by jí namítaná osobní nepřítomnost kárného žalobce na jednání měla za následek jakékoli zkrácení jejích práv, v jehož důsledku by bylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem zasaženo.

Soud se neztotožnil ani s námitkou nesprávného právního posouzení věci. Předně soud konstatuje, že odůvodnění této žalobní námitky spočívající toliko v odkazech na předcházející vyjádření ve věci, brání soudu v jejím řádném přezkoumání. Nad rámec soud podotýká, že se ztotožnil s právním posouzením věci správními orgány, neboť žalobkyně v dopise ze dne 25.6.2007 jednoznačně podmínila vydání klientčina spisového materiálu uhrazením nákladů svého zastoupení. Navíc tento záměr žalobkyně je patrný i z jejího dalšího jednání, když k předání kompletního spisového materiálu klientce žalobkyně přistoupila až po více než roce od ukončení zastupování. Jelikož se jednalo o listiny zásadní povahy, došlo tím k porušení § 16 a § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 etického kodexu ČAK.

Dále žalobkyně namítala nejednotnost správního rozhodování ohledně ukládání sankcí. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou a bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se zásadou legitimního očekávání. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1As 49/2011-96 je uvedeno, že účastníci právních vztahů jsou oprávněni legitimně očekávat, že orgány veřejné moci budou ve skutkově a právně srovnatelných věcech rozhodovat ve svém celkovém vyznění stejně. Neznamená to však právní nárok na to, aby správní orgán v případě účastníků rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch. Jedná se o nárok na to, aby správní orgán rozhodoval i v jejich případě způsobem předvídatelným, resp. aby svůj postup a způsob vždy řádně odůvodnil racionálními argumenty, které obstojí zejména z hledisek zásadních zásad obsažených § 2 správního řádu, které stanovují základní limity a současně kvalitativní požadavky na výkon veřejné moci, a to zejména v těchto případech, kdy se odchyluje od své předchozí rozhodovací praxe.

Žalobkyně svou námitku porušení legitimního očekávání prokazovala kárnými řízeními vedenými pod sp. zn. č.j. K 155/2008, K 5/2011, K 17/2009. Soud z rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 9.10.2009, sp.zn. K 17/2009 zjistil, že v daném řízení byla kárně obviněnému uložena vyšší pokuta ve výši 30.000,-Kč a za zcela odlišné porušení povinností advokáta. Konkrétně se jednalo o situaci, kdy advokát neodstranil kolizi zastoupení. Z rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 20.6.2011, sp.zn. K 5/2011 vyplývá, že kárně obviněnému byla uložena opět vyšší pokuta než žalobkyni, a to ve výši 30.000,-Kč a taktéž za zcela odlišné porušení povinností advokáta. Jednalo se o situaci, kdy klientovi nebylo advokátem oznámeno doručení rozsudku a nebyl informován o možnosti podat odvolání. Rovněž rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 27.3.2009, sp.zn. K 155/2008 řešilo zcela jiné porušení povinností advokáta, a to advokátovo nereagování na výzvu Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku k doplnění stížnosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč. Jak parno z výše uvedeného, ani jedno žalobkyni uvedené kárné rozhodnutí se netýkalo skutkově a právně srovnatelné věci, tudíž soud má její námitku za nedůvodnou a ryze účelovou.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně o nepřiměřené výši uloženého kárného opatření ve věci. S ohledem na maximální hranici pro stanovení pokuty dle § 32 písm. c) zákona o advokacii je zřejmé, že pokuta ve výši 25.000,-Kč byla uložena téměř na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Když pokuta mohla být žalobkyni uložena až do výše 800.000,-Kč, neboť v roce 2012 činila výše minimální mzdy částku 8.000,-Kč. Soud zároveň podotýká, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít i preventivní charakter a představovat přiměřeně citelný zásah do majetkové sféry žalobkyně, aby byla vedena k

dodržování všech zákonných norem a pravidel profesionální etiky stanovených stavovským předpisem. Preventivní úlohu musí mít uložená sankce rovněž ve vztahu ke všem ostatním subjektům vykonávajících totéž povolání. Soud poznamenává, že správní orgány při ukládání kárného opatření přihlédly k veškerým rozhodným skutečnostem stanoveným v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu.

Soud závěrem uvádí, že si je vědom v žalobě nesprávně formulované druhé části petitu, v němž žalobkyně požadovala po žalované úhradu částky 28.000,-Kč. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že dle § 78 odst. 1 a 7 s.ř.s. je oprávněn v daném řízení rozhodnout buď o zamítnutí žaloby anebo o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soudu je zřejmé, že žalobkyně, jistá si svou procesní úspěšností v řízení, současně se zrušením žalobou napadených rozhodnutí navrhla vrácení jí již zaplacené pokuty, tj. 25.000,-Kč a nákladů správního řízení, tj. 3.000,-Kč. Správní orgány by samozřejmě v případě úspěšnosti žaloby, žalobkyni výše uvedené finanční částky vrátily, aniž by soud o tomto vrácení rozhodoval. Soud se tedy pro neúčelnost touto částí nešťastně formulovaného žalobního petitu nezabýval.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková